Dosarul nr. 3-2348/2025
2-25133845-12-3-17092025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

18 februarie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Olesea Vîrlan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea răspunsului nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantei:

La 17 septembrie 2025, reclamanta Olesea Vîrlan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea răspunsului nr.18-83/24-633 din 29 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere.

În motivarea cererii, reclamanta a indicat că, prin ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, s-a dispus eliberarea sa din funcția de procuror în Procuratura raionului Ialoveni, pe motivul demisiei din sistemul Procuraturii în baza cererii de depuse la data de 20 martie 2024. Prin pct. 4 al aceluiași ordin s-a dispus suspendarea plății indemnizației unice de concediere, egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror, până la emiterea unei hotărâri definitive și irevocabile asupra faptelor investigate în cadrul procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024.

Reclamanta consideră că, prin introducerea pct. 4 în ordinul nr. 521-p din 19 martie 2024, a fost lipsită de garanțiile sociale acordate prin lege procurorilor.

Suplimentar, reclamanta a menționat că, la 18 aprilie 2024, reclamanta s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a

Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrative individual favorabil, prin care a solicitat anularea în parte a ordinului Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, și anume a pct. 4, și obligarea Procurorului General interimar să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să dispună achitarea către reclamanta Olesea Vîrlan a indemnizației unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 mai 2025, definitivă și irevocabilă, acțiunea în contencios administrativ depusă de reclamanta Olesea Vîrlan a fost admisă parțial, fiind anulat pct. 4 din ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024 privind suspendarea plății indemnizației unice de concediere, egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror, până la emiterea unei hotărâri definitive și irevocabile asupra faptelor investigate în cadrul procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024. Acțiunea în partea obligării emiterii actului administrativ individual favorabil a fost respinsă ca neîntemeiată.

Reclamanta a indicat că, la 11 iulie 2025, a solicitat Procuraturii Generale a Republicii Moldova plata indemnizației unice de concediere în legătură cu eliberarea sa din funcție, iar la 19 august 2025, prin intermediul poștei electronice personale, reclamanta a recepționat răspunsul, prin care a fost informată că Procuratura Generală a Republicii Moldova este în imposibilitate de a satisface cerința privind achitarea indemnizației unice de concediere, din motiv că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 13 februarie 2025 (definitivă din 27 mai 2025), Olesea Vîrlan a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute la art. 312 alin. (1) din Codul contravențional – abuzul de serviciu.

Considerând răspunsul Procuraturii Generale a Republicii Moldova din 29 iulie 2025 ca fiind un act administrativ defavorabil, ilegal, prin care i se încalcă dreptul garantat de lege la indemnizația unică de concediere, fiind lipsită de garanțiile sociale acordate prin lege procurorilor, reclamanta l-a contestat în instanța de judecată.

În drept, reclamanta Olesea Vîrlan a invocat că, în acord cu dispozițiile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, după încetarea raporturilor de serviciu, procurorul cu o vechime în funcția de procuror de peste zece ani, în temeiul art. 57 alin. (1) lit. b) și c) sau al art. 58 alin. (1) lit. a) și b), dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă nu afectează prestigiul Procuraturii și reputația procurorilor, beneficiază de o indemnizație unică

de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror.

Totodată, a invocat că potrivit art. 62 alin. (5) din Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, dacă, la data eliberării din funcție a procurorului, există o procedură contravențională în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu sau o urmărire penală împotriva acestuia, plata indemnizației prevăzute la alin. (2) se suspendă până la soluționarea irevocabilă a cauzei, în cazul constatării vinovăției procurorului în aceste cauze, indemnizația prevăzută la alin. (2) nu se acordă.

Astfel, reclamanta consideră că niciunul din aceste temeiuri nu era valabil la data emiterii ordinului de eliberare din funcția de procuror, întrucât pe numele reclamantei nu era pornită nici o urmărire penală și nici un proces contravențional, iar existența unui proces penal pornit pe anumite fapte nu poate constitui un temei legal pentru neacordarea garanțiilor sociale prevăzute de lege după o activitate de 18 ani în organele procuraturii.

În context, a comunicat că din sensul art. 62 alin. (5) din Legea nr. 5 din 25.02.2016, rezultă expres că plata indemnizației prevăzute la alin. (2) se suspendă dacă, la data eliberării din funcție a procurorului, există o urmărire penală împotriva acestuia și nu doar un proces penal așa cum s-a făcut referire în pct. 4 al ordinului Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024.

Totodată, reclamanta a menționat că, Procuratura Anticorupție a finisat examinarea circumstanțelor procesului penal nr. 1-18pr/24 pornit la 01 martie 2024, cu emiterea ordonanței de refuz în începerea urmăririi penale și clasarea procesului penal în baza art. 275, pct. 3) și pt. 4/1) din Codul de procedură penală.

Potrivi reclamantei, în cazul său nu sunt aplicabile prevederile art. 62 alin. (5) din Legea cu privire la procuratură, or la data emiterii ordinului Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024 privind eliberarea sa din funcția de procuror, urmărirea penală în privința reclamantei nu era începută, fiind emisă ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale și clasarea procesului penal, cât și nu exista o procedură contravențională. Circumstanțele descrise mai sus au fost confirmate și prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024 (definitivă din 05 mai 2025) prin care s-a anulat suspendarea plății indemnizației din motivele invocate mai sus.

În circumstanțele menționate, reclamanta a solicitat anularea răspunsului nr.18-83/24-633 din 29 iulie 2025 a Procuraturii Generale a Republicii Moldova, cu obligarea Procurorului General interimar să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să dispună achitarea în beneficiul reclamantei Olesea Vîrlan a indemnizației unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror.

Obiecțiile pârâtei:

La 02 octombrie 2025, Procuratura Generală a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de către Olesea Vîran, ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, Procuratura Generală a specificat că, la 14 martie 2024, reclamanta a depus cerere de eliberare din funcție prin demisie, totodată, a solicitat achitarea indemnizației unice de concediere potrivit art. 62 alin. (2) din Legea cu privire la procuratură.

În baza cererii menționate, a fost emis ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, prin care a fost eliberată Olesea Vîrlan din funcția de procuror în Procuratura raionului Ialoveni, pe motivul demisiei din sistemul Procuraturii, de la 20 martie 2024. Potrivit pct. 4 din ordinul menționat, a fost suspendată plata indemnizaţiei unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulţirii ultimului salariu lunar la 18 ani complet lucrați în funcția de procuror, până la emiterea unei hotărâri definitive şi irevocabile asupra faptelor investigate în cadrul procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024.

Astfel, autoritatea publică pârâtă a subliniat că, la 10 aprilie 2024, Procuratura Anticorupție, în rezultatul examinării materialelor procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024, a pornit procedura contravențională în privința reclamantei, în temeiul art. 312 din Codul contravențional - abuzul de serviciu.

S-a făcut trimitere la prevederile art. 62 alin. (5) din Legea nr. 3/2026 cu privire la Procuratură, potrivit căruia, dacă la data eliberării din funcție a procurorului, există o procedură contravențională în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu sau o urmărire penală împotriva acestuia, plata indemnizației prevăzute la alin. (2) se suspendă până la soluționarea irevocabilă a cauzei. În cazul constatării vinovăției procurorului în aceste cauze, indemnizația prevăzută la alin. (2) nu se acordă.

Potrivit referinței, la 18 aprilie 2024, Olesea Vîrlan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale, prin care a solicitat anularea pct. 4 al ordinului Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024; obligarea Procurorului General interimar să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să dispună achitarea către reclamanta Olesea Vîrlan a indemnizației unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 ani complet lucrați în funcția de procuror.

Astfel, s-a menționat că la 11 decembrie 2024 acțiunea depusă de Olesea Vîrlan a fost admisă parţial, doar în partea anulării pct. 4 din ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, fiind respinsă cerința reclamantei de a obliga Procuratura Generală la emiterea unui act administrativ individual favorabil, prin care să fie dispusă achitarea în favoarea reclamantei Olesea Vîrlan a

indemnizației unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulţirii ultimului salariu lunar la 18 ani complet lucrați în funcția de procuror.

În aceste condiții, s-a menționat că instanţa de judecată a decis lipsa temeiurilor legale de suspendare pentru achitarea indemnizației unice de concediere (în virtutea unei lacune legislative - din considerentul că la momentul eliberării din funcție, în privinţa faptei comise de reclamantă a fost pornit un proces penal, şi nu urmărire penală sau proces contravențional). Pe fond, însă, achitarea sau neachitarea indemnizației respective ar urma să depindă de soluția definitivă pe cauza contravențională, pornită în privința reclamantei Olesea Vîrlan.

La 23 iulie 2025, Procuratura Generală a Republicii Moldova a fost înştiinţată de către subdiviziunea teritorială a Inspectoratului Național de Probațiune, despre existența unei hotărâri judecătorești definitive, prin care Olesea Vîrlan a fost sancţionată în baza art. 312 alin. (1) din Codul contravențional - abuzul în serviciu, pentru fapta comisă în timpul exercitării atribuțiilor sale de procuror detaşat, membru al Consiliului Superior al Procurorilor. În aceste condiții, autoritatea publică pârâtă a menționat că situația de fapt a fost coroborată cu prevederile legale și s-a constatat existența temeiurilor pentru a refuza plata îndemnizației menționate.

În acest sens, potrivit art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, după încetarea raporturilor de serviciu, procurorul cu o vechime în funcția de procuror de peste zece ani, în temeiul art. 57 alin. (1) lit. b) și c) sau al art. 58 alin. (1) lit. a) şi b), dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă nu afectează prestigiul Procuraturii şi reputația procurorilor, beneficiază de o indemnizație unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. În cazul procurorului reîntors în funcție, la calculul indemnizației unice de concediere se ia în considerare timpul de activitate în funcția de procuror de la data încetării ultimei demisii. Alin. (5) al aceluiași articol concretizează, că indemnizația respectivă nu se achită, *inter alia*, în situațiile în care se constată vinovăția procurorului cu privire la comiterea unei fapte penale sau contravenționale, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Reieşind din cele expuse, autoritatea publică pârâtă a solicitat respingerea pretențiilor reclamantei.

În ședința de judecată reclamanta Olesea Vîrlan, fiind înştiinţată legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu s-a prezentat şi nu a comunicat instanţei motivul neprezentării sale.

Reprezentantul Procuraturii Generale, Iurie Lealin, a susținut argumentele expuse în referință, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa reclamantului.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt, obiectul acțiunii îl constituie cererea înaintată de Olesea Vîrlan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea răspunsului nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 206 alin. (1) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: lit. b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între părți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În conformitate cu prevederile art. 162 alin. (1), (3) lit. a) și b) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. (3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; b) emiterea unui act administrativ individual.

În speță, instanța reține că, la 11 iulie 2025, Olesea Vîrlan a depus cerere prealabilă în adresa Procuraturii Generale a Republicii Moldova, solicitând achitarea indemnizației unice de concediere (f.d. 1-4 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 al Procuraturii Generale a Republicii Moldova, cererea reclamantei a fost respinsă (f.d. 14 dosar administrativ).

Astfel, instanța constată că reclamanta a respectat procedura prealabilă.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Respectiv, reieșind din materialele cauzei, răspunsul nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 al Procuraturii Generale a Republicii Moldova i-a fost comunicat reclamantei prin intermediul poștei electronice la 19 august 2025, fapt care se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la cererea de chemare în judecată (f.d. 11). Astfel, cererea de chemare în judecată, fiind înregistrată la 17 septembrie 2025, a fost depusă în termen.

Instanța menționează că în cadrul ședinței de judecată a pus în discuție, din oficiu, admisibilitatea acțiunii prin prisma prevederilor art. 207 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, ținând cont de existența hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 mai 2025. Astfel, în urma audierii opiniei reprezentantului pârâtei și studierii materialelor cauzei, instanța a ajuns la concluzia că în privința solicitării reclamantei cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere, nu există o hotărâre judecătorească definitivă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de

judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată de Olesea Vîrlan, iar reclamanta poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Olesea Vîrlan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea răspunsului nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere, întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile reprezentantului pârâtei, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, cercetând materialele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Conform art. 53 alin. (1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

În corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sânt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța de judecată ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea

asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Art. 5 din Codul administrativ, prevede că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăților persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanțelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin

nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Iar, art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, prevede expres că examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

Din conținutul cererii de chemare în judecată și a probatoriului administrat de participanții la proces se atestă că, prin ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, s-a dispus eliberarea reclamantei Olesea Vîrlan din funcția de procuror în Procuratura raionului Ialoveni, pe motivul demisiei din sistemul Procuraturii în baza cererii de depuse la data de 20 martie 2024. Prin pct. 4 al aceluiași ordin s-a dispus suspendarea plății indemnizației unice de concediere, egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror, până la emiterea unei hotărâri definitive și irevocabile asupra faptelor investigate în cadrul procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024 (f.d. 5 dosar administrativ).

La 18 aprilie 2024, Vîrlan Olesea s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, solicitând anularea în parte a ordinului Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, și anume a pct. 4, și obligarea Procurorului General interimar să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să dispună achitarea către reclamanta Olesea Vîrlan a indemnizației unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 mai 2025, acțiunea în contencios administrativ depusă de reclamanta Olesea Vîrlan a fost admisă parțial, fiind anulat pct. 4 din ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024 privind suspendarea plății indemnizației unice de concediere, egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la 18 (optsprezece) ani complet lucrați în funcția de procuror, până la emiterea unei hotărâri definitive și irevocabile asupra faptelor investigate în cadrul procesului penal nr. 1-18pr/24 din 01 martie 2024. Acțiunea în partea obligării emiterii actului administrativ individual favorabil a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 6 dosar administrativ).

Prin ordonanța privind pornirea procedurii contravenționale din 10 aprilie 2024, s-a reținut că la 01 martie 2024, în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Procuraturii Anticorupție a fost înregistrat procesul-verbal

cu privire la consemnarea infracțiunii depistate (în temeiul art. 262 alin. (3) din Codul de procedură penală), pe faptul pretinselor acțiuni ilicite ale persoanei cu funcție de demnitate publică, membru al Consiliului Superior al Procurorilor, în legătură cu concursul public pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General al Republicii Moldova, inițiat de Consiliul Superior al Procurorilor prin hotărârea nr. 1-177/2023. La 10 aprilie 2024, prin ordonanța procurorului a fost dispus refuzul în începerea urmăririi penale din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, ci constituie contravenția prevăzută de art. 312 din Codul contravențional. Astfel, prin ordonanța privind pornirea procedurii contravenționale din 10 aprilie 2024, a fost pornit procesul contravențional în privința numitei Olesea Vîrlan, pe faptul comiterii contravenției prevăzută de art. 312 din Codul contravențional – abuzul de serviciu, adică folosirea intenționată a situației de serviciu într-un mod care contravine intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii (f.d. 7-9 dosar administrativ).

Prin hotărârea din 13 februarie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, a fost recunoscută Olesea Vîrlan vinovată de săvârşirea contravenţiei prevăzută de art. 312 alin. (1) din Codul contravenţional, aplicându-i-se o sancţiune contravenţională cu amendă în mărime de 30 (treizeci) unităţi convenţionale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul contravenţional, constituie 1500 (una mie cinci sute) lei, cu privarea de dreptul de a deţine funcţii în serviciul public pe un termen de 3 luni (f.d. 12-13 dosar administrativ).

La 24 iunie 2025, Judecătoria Chișinău a expediat prin scrisoarea nr. 07-2-6488 Biroului de Probațiune or. Strășeni, hotărârea din 13 februarie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana și decizia din 27 mai 2025 a Curții de Apel Centru în privința Olesei Vîrlan, pentru executare (f.d. 11 dosar administrativ).

La 23 iulie 2025, Procuratura Generală a Republicii Moldova a fost înştiinţată de către subdiviziunea teritorială a Inspectoratului Național de Probațiune, despre existența unei hotărâri judecătorești definitive, prin care Olesea Vîrlan a fost sancţionată în baza art. 312 alin. (1) din Codul contravențional - abuzul în serviciu, pentru fapta comisă în timpul exercitării atribuțiilor sale de procuror detaşat, membru al Consiliului Superior al Procurorilor (f.d. 10 dosar administrativ).

La 11 iulie 2025, reclamanta Olesea Vîrlan a depus o cerere în adresa Procuraturii Generale cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere, în legătură cu eliberarea din funcția de procuror (f.d. 1-4 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 al Procuraturii Generale a Republicii Moldova a fost respinsă cererea privind achitarea indemnizației unice de concediere, în legătură cu eliberarea din funcția de procuror, făcându-se

trimitere la prevederile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016 cu privire la procuratură (f.d. 14 dosar administrativ).

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ constituie verificarea legalității refuzului nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 al Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind achitarea reclamantei a indemnizației unice de concediere, precum și temeinicia pretenției reclamantei cu privire la obligarea pârâtei să emită actul administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă principiul legalității.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiții privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autoritățile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigența este ca acestea să acționeze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuțiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Respectiv, pentru a verifica legalitatea acțiunilor Procuraturii Generale a Republicii Moldova, instanța le va raporta prevederilor legale relevante speței.

Potrivit art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2026 cu privire la Procuratură, după încetarea raporturilor de serviciu, procurorul cu o vechime în funcția de procuror de peste zece ani, în temeiul art. 57 alin. (1) lit. b) și c) sau al art. 58 alin. (1) lit. a) și b), dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă *nu afectează prestigiul Procuraturii şi reputația procurorilor*, beneficiază de o indemnizație unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii ultimului salariu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. În cazul procurorului reîntors în funcție, la calculul indemnizației unice de concediere se ia în considerare timpul de activitate în funcția de procuror de la data încetării ultimei demisii.

Potrivit art. 62 alin. (5) din Legea nr. 3/2026 cu privire la Procuratură, dacă, la data eliberării din funcție a procurorului, există o procedură contravențională în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu sau o urmărire penală împotriva

acestuia, plata indemnizației prevăzute la alin. (2) se suspendă până la soluționarea irevocabilă a cauzei. *În cazul constatării vinovăției procurorului în aceste cauze, indemnizația prevăzută la alin. (2) nu se acordă*.

Instanța de judecată reiterează că esența litigiului dedus judecății rezidă în stabilirea existenței sau inexistenței dreptului reclamantei Olesea Vîrlan de a beneficia de indemnizația unică de concediere prevăzută de art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, prin prisma circumstanței constatate ulterior eliberării sale din funcție, și anume existența unei hotărâri judecătorești definitive prin care aceasta a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 312 alin. (1) din Codul contravențional, în legătură directă cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Instanța relevă că norma juridică prevăzută la art. 62 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură instituie dreptul procurorului la indemnizația unică de concediere nu ca pe un drept absolut și necondiționat, ci ca pe un beneficiu legal condiționat de întrunirea cumulativă a mai multor exigențe expres prevăzute de legiuitor. Or, textul normativ stabilește în mod explicit că procurorul beneficiază de această indemnizație doar „*dacă circumstanțele care determină încetarea raporturilor de muncă nu afectează prestigiul Procuraturii și reputația procurorilor*”. Prin urmare, legiuitorul a înțeles să condiționeze acordarea garanției sociale respective de conduita profesională și integritatea persoanei care solicită beneficiul, având în vedere statutul constituțional al procurorului, rolul acestuia în realizarea interesului public și necesitatea menținerii încrederii societății în instituția Procuraturii.

Din această perspectivă, instanța apreciază că dispozițiile art. 62 alin. (5) din Legea nr. 3/2016 reprezintă o concretizare normativă a condiției generale prevăzute la alin. (2), stabilind expres situațiile în care indemnizația nu poate fi acordată. Astfel, norma legală prevede fără echivoc că, în cazul constatării vinovăției procurorului într-o cauză penală sau contravențională în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, indemnizația unică de concediere nu se acordă.

Instanța subliniază că formularea utilizată de legiuitor este imperativă și lipsită de echivoc. Sintagma „*nu se acordă*” exclude existența vreunei marje de apreciere discreționară din partea autorității publice sau a instanței de judecată. Respectiv, odată constatată printr-o hotărâre judecătorească definitivă vinovăția procurorului pentru săvârșirea unei contravenții în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, autoritatea publică este obligată să refuze acordarea indemnizației prevăzute de lege.

În acest context, instanța apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul reclamantei potrivit căruia dreptul său la indemnizația unică de concediere ar fi luat naștere definitiv la data eliberării din funcție, iar circumstanțele survenite

ulterior nu ar putea influența existența acestui drept. Or, analiza sistemică a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și alin. (5) din Legea nr. 3/2016 conduce la concluzia că legiuitorul a instituit un mecanism juridic complex, în cadrul căruia dreptul la indemnizație rămâne afectat de o condiție rezolutorie legală până la soluționarea definitivă a eventualelor proceduri penale sau contravenționale legate de activitatea de serviciu a procurorului.

În speță, instanța consideră că, chiar dacă la data emiterii ordinului nr. 521-p din 19 martie 2024 nu exista formal pornită o procedură contravențională sau o urmărire penală împotriva reclamantei, ulterior, prin ordonanța din 10 aprilie 2024, a fost pornită procedura contravențională în privința acesteia, iar prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 13 februarie 2025, menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 27 mai 2025, vinovăția reclamantei a fost constatată definitiv.

Instanța apreciază că împrejurarea reținută anterior prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024, referitoare la caracterul neîntemeiat al suspendării inițiale a plății indemnizației, nu echivalează cu recunoașterea existenței necondiționate a dreptului reclamantei la indemnizație și nici nu împiedică autoritatea publică să examineze ulterior întrunirea condițiilor materiale prevăzute de lege pentru acordarea efectivă a acesteia. Or, astfel cum rezultă din dispozitivul și considerentele hotărârii respective, instanța de contencios administrativ s-a pronunțat exclusiv asupra legalității pct. 4 din ordinul Procurorului General interimar nr. 521-p din 19 martie 2024, prin prisma situației de fapt existente la momentul emiterii actului administrativ. În mod distinct, cerința privind obligarea autorității publice la emiterea actului administrativ favorabil de acordare a indemnizației a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin urmare, hotărârea judecătorească invocată de reclamantă nu are autoritate de lucru judecat asupra dreptului substanțial pretins în prezenta cauză și nu stabilește obligația necondiționată a Procuraturii Generale a Republicii Moldova de a achita indemnizația solicitată.

Mai mult, instanța reține că între momentul pronunțării hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024 și momentul emiterii răspunsului contestat nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 a intervenit o circumstanță juridică nouă și determinantă, și anume rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de sancționare contravențională a reclamantei.

Astfel, autoritatea publică pârâtă era obligată să examineze cererea reclamantei prin raportare la situația juridică existentă la data soluționării acesteia, inclusiv la efectele juridice generate de hotărârea contravențională definitivă.

Instanța apreciază că interpretarea propusă de reclamantă, potrivit căreia lipsa unei proceduri contravenționale sau a unei urmăriri penale la data exactă a eliberării din funcție ar exclude definitiv aplicabilitatea art. 62 alin. (5) din Legea

cu privire la Procuratură, ar conduce la golirea de conținut a normei juridice respective și la crearea unei situații incompatibile cu scopul urmărit de legiuitor. Or, într-o asemenea interpretare, orice procuror care și-ar prezenta demisia anterior pornirii formale a unei proceduri contravenționale sau penale ar putea beneficia automat de indemnizația unică de concediere, chiar dacă ulterior ar fi constatată definitiv vinovăția sa pentru fapte săvârșite în exercițiul funcției. O asemenea interpretare ar contraveni principiului legalității, finalității normei juridice și interesului public privind protejarea prestigiului Procuraturii.

De asemenea, instanța reține că indemnizația unică de concediere prevăzută de art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016 are natura juridică a unei garanții sociale speciale acordate procurorilor care și-au exercitat funcția cu respectarea exigențelor de integritate și probitate profesională. Aceasta nu constituie un drept salarial absolut și nici o prestație patrimonială independentă de conduita profesională a beneficiarului.

În jurisprudența constantă a instanțelor naționale și internaționale s-a reținut că statul dispune de o largă marjă de apreciere în reglementarea condițiilor de acordare a beneficiilor financiare aferente exercitării funcțiilor publice, inclusiv în stabilirea criteriilor de integritate și reputație profesională pe care titularii acestor funcții trebuie să le întrunească.

În speță, instanța constată că fapta pentru care reclamanta a fost sancționată contravențional are legătură directă cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, fiind săvârșită în perioada exercitării mandatului de membru al Consiliului Superior al Procurorilor și vizând activități circumscrise funcției publice deținute.

Respectiv, sunt întrunite integral condițiile prevăzute de art. 62 alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură pentru neacordarea indemnizației unice de concediere.

Totodată, instanța apreciază că răspunsul Procuraturii Generale nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 întrunește exigențele de legalitate prevăzute de Codul administrativ, fiind emis de autoritatea competentă, în limitele atribuțiilor conferite de lege, cu respectarea scopului normei juridice aplicabile și în baza unei situații de fapt suficient stabilite.

Contrar susținerilor reclamantei, autoritatea publică nu a aplicat retroactiv dispozițiile art. 62 alin. (5) din Legea nr. 3/2016 și nici nu a ignorat efectele hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 decembrie 2024. Dimpotrivă, refuzul contestat are la bază o situație juridică nouă, distinctă de cea analizată anterior de instanța de judecată și survenită ulterior pronunțării respectivei hotărâri.

Instanța consideră relevant și faptul că reclamanta nu a negat existența hotărârii contravenționale definitive și nici caracterul acesteia de faptă săvârșită în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, limitându-se la invocarea interpretării restrictive a momentului temporal la care trebuie să existe procedura

contravențională. Or, o asemenea interpretare formalistă nu poate prevala asupra finalității legii și asupra exigențelor de integritate instituite de legiuitor pentru exercitarea funcției de procuror.

În același timp, instanța subliniază că protecția prestigiului Procuraturii și a reputației profesiei de procuror constituie un interes public major, expres recunoscut de legiuitor prin dispozițiile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3/2016. Din această perspectivă, acordarea unei indemnizații speciale unui procuror a cărui vinovăție pentru abuz de serviciu a fost constatată definitiv ar fi incompatibilă cu scopul normei juridice și cu principiile care guvernează activitatea Procuraturii.

În opinia instanței, principiul proporționalității nu este afectat în speță, întrucât refuzul acordării indemnizației nu reprezintă o sancțiune suplimentară aplicată reclamantei, ci consecința legală expres prevăzută de lege pentru situația constatării vinovăției într-o cauză contravențională legată de exercitarea atribuțiilor de serviciu.

De asemenea, instanța apreciază că nu poate fi reținută existența unei ingerințe disproporționate în drepturile patrimoniale ale reclamantei, întrucât beneficiul solicitat nu constituie un bun dobândit în sens autonom, ci un drept condiționat de întrunirea cerințelor prevăzute de lege.

În aceeași ordine de idei, instanța notează că dreptul la indemnizația unică de concediere nu poate fi analizat izolat de obligațiile de integritate și conduită profesională impuse procurorilor prin statutul special al acestei funcții publice. Exigențele sporite de etică și probitate aplicabile procurorilor justifică pe deplin instituirea unor condiții restrictive privind acordarea beneficiilor financiare speciale aferente încetării raporturilor de serviciu.

În consecință, instanța concluzionează că răspunsul Procuraturii Generale a Republicii Moldova nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 reprezintă un act administrativ individual legal și întemeiat, emis cu respectarea prevederilor art. 62 alin. (2) și alin. (5) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, iar pretențiile reclamantei privind anularea acestuia și obligarea autorității publice la emiterea unui act administrativ favorabil sunt neîntemeiate.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantei, consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, or, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declaraţiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie

1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Astfel, având în vedere că nu au fost constatate încălcări ale drepturilor reclamantei prin activitatea administrativă contestată, iar condițiile legale pentru acordarea indemnizației unice de concediere nu sunt întrunite, instanța de judecată consideră necesar să respingă acțiunea în contencios administrativ înaintată de Olesea Vîrlan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova ca fiind neîntemeiată, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. f), 225, 231-232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Olesea Vîrlan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea răspunsului nr. 18-83/24-633 din 29 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la achitarea indemnizației unice de concediere.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu